

Súd: Krajský súd Košice
Spisová značka: 5CoCsp/6/2022
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6120413735
Dátum vydania rozhodnutia: 17. 06. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Slávka Zborovjanová
ECLI: ECLI:SK:KSKE:2022:6120413735.1

Uznesenie

Krajský súd v Košiciach v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Slávky Zborovjanovej a sudkýň JUDr. Zuzany Stolárovej a JUDr. Adriany Murínovej v spore žalobcu: EOS KSI Slovensko, s.r.o., IČO: 35724803, so sídlom v Bratislave, Pajštúnska 5, právne zastúpeného Remedium Legal, s.r.o., IČO: 53255739, so sídlom tamtiež, proti žalovanému: B. A., nar. XX.XX.XXXX, bytom M. B. C., K. X, právne zastúpeného advokátkou JUDr. Sylviou Leščákovou, so sídlom v Poprade, Hlavná 1416/28, o zaplatenie 863,47 Eur s prísl., o odvolaní žalobcu proti uzneseniu Okresného súdu Spišská Nová Ves z 16. septembra 2021, č. k. 8Csp/13/2021-213

rozhodol:

P o t v r d z u j e uznesenie vo výroku II.

Žalovanému p r i z n á v a voči žalobcovi náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu.

o d ô v o d n e n i e :

1. Okresný súd Spišská Nová Ves (ďalej len „súd prvej inštancie“ alebo len „súd“) napadnutým uznesením zastavil konanie (výrok I.) a žalovanému priznal nárok na náhradu trov konania voči žalobcovi v rozsahu 100% (výrok II.).

2. V danej veci sa žalobca voči pôvodne žalovaným v 1/ (B. A.) a 2/ rade (M. A.) domáhal spoločne a nerozdielne zaplatenia istiny 863,47 Eur spolu s príslušenstvom. Vo veci bol vydaný platobný rozkaz, voči ktorému podal odpor iba žalovaný B. A., preto platobný rozkaz nadobudol právoplatnosť voči žalovanej v 2/ rade.

3. Súd konanie zastavil v dôsledku späťvzatia žaloby, ktoré žalobca realizoval z dôvodu úhrady žalovanej sumy žalovanou v 2/ rade. O nároku na náhradu trov konania rozhodol s poukazom na § 255 ods.1, § 256 ods.1 a § 262 zákona CSP, pretože žalobca zavinil zastavenie konania vo vzťahu ku žalovanému. Dôvodil, že zaplatenie dlhu na solidárne zaviazaných dlžníkov je samostatným spoločenstvom. Ak vystupuje na žalovanej strane viac osôb zaviazaných spoločne a nerozdielne, majú postavenie samostatných spoločníkov podľa § 76 CSP. Nie je tu určené poradie splácania uvedeného dlhu, žalobca je oprávnený vybrať si, voči ktorým z dlžníkov bude svoju pohľadávku vymáhať. S právom voľby je však spojená aj zodpovednosť žalobcu v prípade, ak dlh zanikne plnením jedným z viacerých spoludlžníkov a de facto v konaní by bol plne procesne úspešným dlžník, ktorého povinnosť zanikla v rozsahu tohto plnenia. Plnenie žalovanej v 2/ rade malo za následok, že voči žalovanému pohľadávka v rozsahu plnenia zanikla.

4. Proti predmetnému rozhodnutiu v časti výroku II. podal v zákonnej lehote odvolanie žalobca z odvolacích dôvodov podľa § 365 ods.1 písm. b), f) a h) CSP a navrhol, aby odvolací súd napadnuté uznesenie zrušil, prípadne aby ho zmenil tak, že žalobcovi prizná voči žalovanému nárok na náhradu trov prvoinštančného, ako aj odvolacieho konania v rozsahu 100%. Citujúc čl. 2 ods.1 a čl. 8 CSP, čl. 47 Ústavy Slovenskej republiky a § 89 ods.1, § 251, § 255 ods.1, § 256 ods.1 a § 257 CSP konštatoval, že

v civilných konaniach sa v súvislosti s náhradou trov konania uplatňuje tzv. zásada úspechu. Nezdialal názor súdu o úspechu žalovaného v konaní a nestotožnil sa ani s jeho záverom o tom, že žalobca procesne zaviniť zastavenie konania. Konštatoval, že ak boli k splneniu záväzku žalovaní zaviazaní spoločne a nerozdielne, plnenie niektorého z dlžníkov spôsobilo zánik záväzku ostatných spoludlžníkov. Poukázal na uznesenie Najvyššieho súdu SR z 20.07.2010, sp. zn. 3Obo/63/2009, podľa ktorého pri solidárnych záväzkoch má veriteľ samostatnú pohľadávku voči každému spoludlžníkovi a môže vymáhať splnenie záväzku v celom rozsahu alebo jeho časť voči jednému alebo niekoľkým alebo proti všetkým spoludlžníkom, a to súčasne alebo postupne. Splnenie záväzku však jedným z dlžníkov spôsobuje voči veriteľovi zánik záväzkov ostatných spoludlžníkov. Rovnaké účinky ako poskytnutie plnenia veriteľovi má i zánik záväzku spôsobom, ktorý splnenie nahrádza, t. j. započítanie a uloženie do úradnej úschovy. Ďalej uviedol, že vzal žalobu z dôvodu úhrady celej pohľadávky zo strany žalovanej v 2. rade aj voči ostatným solidárnym spoludlžníkom. Po predmetnej úhrade došlo k zániku celého vymáhaného záväzku - aj vo vzťahu k žalovanému a žalobca bol preto nútený uskutočniť procesný úkon späťvzatia žaloby aj vo vzťahu k žalovanému, nakoľko zákon neposkytuje žiadnu inú zákonnú možnosť, aby v konaní proti žalovanému pokračoval - keďže došlo k zániku pohľadávky splnením. Konajúci súd však opomenul zobrať do úvahy tieto vzájomné skutočnosti, skúmať ich a náležite ich odôvodniť vo svojom rozhodnutí. Pretože však súd možný zánik záväzku žalovaného plnením žalovanej v 2/ rade na základe uskutočnenej úhrady nedostatočne skúmal a náležite neodôvodnil, vec tak nesprávne právne posúdil a z tohto dôvodu i nedostatočne zistil skutkový stav. Poukázal na to, že solidárnosť slúži predovšetkým na ochranu veriteľa a správanie sa žalovanej v 2/ rade (uhradenie pohľadávky v celom rozsahu) nemôže byť na ťarchu veriteľa vo vzťahu k žalovanému, ktorý sa nijakým spôsobom nepričinil o ukončenie konania, nakoľko dlh ani len čiastočne neuhradil. Konštatoval, že pre procesný úspech v konaní nie je a nemôže byť rozhodujúce, zo strany ktorého dlžníka bol dlh uhradený, nakoľko podstatou je len okolnosť, že k späťvzatiu žaloby došlo v dôsledku úhrady dlhu po podaní žaloby - a teda žalovaní procesne zaviniť zastavenie konania. Zastavenie konania nie je možné pripísať na ťarchu žalobcu, pretože ho ničím nezaviniť. Žalobca má za to, že by bolo v rozpore s elementárnou logikou a krajne nespravodlivé, ak by žalovanému bola priznaná náhrada trov konania v celom rozsahu, ak dlh dôvodne uplatňovaný neuhradil ani len čiastočne. Ak by aj súd zastal názor, že žalovaný nezaviniť zastavenie konania, potom mohol a mal súd skúmať aplikáciu § 257 CSP. Mal aj za to, že využil všetky svoje možnosti a dostupné prostriedky k uspokojeniu svojho nároku tak, aby vôbec nedošlo k súdnemu konaniu a vzniku trov konania, čo je opakom správania žalovaného a takémuto konaniu nie je možné poskytnúť právnu ochranu, nakoľko sa to prieči dobrým mravom. Žalobca je toho názoru, že predmetným rozhodnutím došlo ku porušeniu jeho základných práv podľa čl. 46 ods.1, čl. 47 ods.2 a 3 Ústavy SR a práva podľa čl. 6 ods.1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd. Z vyššie uvedených dôvodov považuje napadnuté rozhodnutie za nepreskúmateľné a vecne nesprávne.

5. Žalovaný k podanému odvolaniu navrhol, aby odvolací súd napadnuté rozhodnutie potvrdil a zároveň si uplatnil trovy odvolacieho konania. Mal za to, že v čase podania žaloby voči jeho osobe mal žalobca inú právnu možnosť domôcť sa ochrany svojich práv, preto mal za to, že žaloba voči nemu nebola podaná dôvodne. Späťvzatím žaloby bolo žalovanému a súdu zabránené sa v konaní zaoberať dôvodmi podaného odporu a preto nemožno konštatovať, že žaloba voči žalovanému bola podaná dôvodne. Hmotnoprávna dôvodnosť žaloby nebola žalobcom voči žalovanému vôbec preukázaná. Z argumentácie žalobcu vôbec nevyplýva, akým správaním mal procesne zaviniť potrebu späťvzatia žaloby a následného zastavenia konania. Žalovaný počas celého konania nesúhlasil so žalobou ani čo do jej dôvodu, ani do výšky. Citoval z Uznesenia Ústavného súdu SR z 15.08.2018, sp. zn. IV. ÚS457/2018-10 „Žalobca ako dominus litis disponuje po začatí konania subjektívnym právom vziať žalobu späť a v prípade splnenia zákonných podmienok tým dosiahnuť zastavenie konania alebo jeho časti bez meritórneho rozhodnutia (§ 145 CSP). Ide súčasne o úkon fakultatívny, keďže žiadne ustanovenie právneho poriadku neukladá žalobcovi povinnosť vziať podanú žalobu späť za akýchkoľvek podmienok.“ a uviedol, že z uvedeného vyplýva, že žalobca nemusel žalobu bezpodmienečne zobrať späť, ale mal nechať konať súd prvej inštancie, ktorý by v rámci súdneho konania rozhodol o podanej žalobe ako celku. Žalobca v späťvzatí žaloby nežiadal o priznanie trov a preto nerozumie, o akej „nespravodlivosti súdu“ sa žalobca v odvolaní zmieňuje. Mal za to, že ide o špekulatívne správanie sa žalobcu, keď sa snaží „zvaliť“ zodpovednosť za to, že žaloval aj jeho, hoci vedel o dôvodoch podaného odporu. Uviedol, že žiadny solidárny záväzok v tomto súdnom konaní neexistoval a v nijakom rozhodnutí nebol zaviazaný spoločne a nerozdielne žalobcovi v tomto prípade plniť.

6. Odvolateľ v reakcii na vyjadrenie žalovaného podaním z 17.12.2021 uviedol, že v plnom rozsahu zotrúva na podanom odvolaní. Podobne na doterajších stanoviskách zotrúval aj žalovaný vo svojom nasledujúcom podaní s tým, že navyše spochybnil včasnosť podaného odvolania.

7. Uznesenie vo výroku o zastavení konania (výrok I.) nebol odvolaním napadnutý, nadobudol právoplatnosť a preto nebol v odvolacom konaní preskúmaný.

8. Krajský súd v Košiciach ako odvolací súd prejednal odvolanie žalobcu ako podané včas (uznesenie bolo zástupcovi žalobcu doručené dňa 22.9.2021 a odvolateľ podal odvolanie dňa 07.10.2021, ktorý bol súčasne posledným dňom na podanie odvolania) a oprávnenou osobou, proti rozhodnutiu, proti ktorému je prípustné, bez nariadenia pojednávania podľa § 385 ods.1 CSP a contrario, v rozsahu danom § 379, § 380 ods.1, 2 CSP z hľadísk uplatnených odvolacích dôvodov a dospel k záveru, že odvolanie nie je dôvodné.

9. Odvolateľ podal predmetné odvolanie z odvolacích dôvodov podľa § 365 ods. 1 písm. b), f) a h) CSP, t.j. z dôvodov, že súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (b), súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam (f) a rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci (h).

10. Tieto odvolacie dôvody však neboli naplnené.

11. Odvolací súd sa v súvislosti s podaným odvolaním, ktoré smeruje výlučne proti výroku o trovách konania, v plnom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého uznesenia, osvojuje si jeho dôvody, pričom nezistil žiadne okolnosti, ktoré by spochybnili správnosť odvolaním napadnutého výroku o trovách konania.

12. V prípade náhrady trov konania sa uplatňuje zásada úspechu v spore, ktorá je premietnutá v § 255 CSP, a ktorá znamená zodpovednosť za výsledok sporu. Uvedené neplatí v prípade zastavenia konania, kedy sa namiesto zásady úspechu vo veci uplatňuje zásada procesnej zodpovednosti za zavinenie podľa § 256 ods. 1 CSP. Náhrada týchto trov sa v takom prípade prisudzuje bez ohľadu na meritórny výsledok sporu. Pojem procesné zavinenie použitý v § 256 ods. 1 CSP sa posudzuje výlučne z procesného hľadiska a spravidla medzi toto procesné zavinenie zaraďujeme dispozitívny úkon žalobcu, ktorým zobral žalobu (jej časť) späť, na základe čoho konanie muselo byť zastavené.

13. Pokiaľ v prejednávacom prípade bolo konanie zastavené, súd pri rozhodovaní o trovách konania nevychádzal zo zásady úspechu v spore (ako sa mylne domnieva odvolateľ), ale správne aplikoval procesné zavinenie strán sporu na tomto zastavení a na uvedenom závere nemení nič ani to, že súd vo svojom uznesení popri § 256 ods. 1 CSP (zakotvujúceho zásadu procesnej zodpovednosti za zavinenie) odcitoval aj § 255 ods. 1 CSP (zakotvujúce zásadu úspechu v spore). Neobstojí preto odvolacia námietka v časti, v ktorej odvolateľ nezdiala názor súdu o tom, že žalovanému svedčí plný úspech v konaní (keďže súd takýto názor v uznesení ani nevyslovil). V kontexte uvedeného potom nie je opodstatnená ani jeho námietka o zmätočnosti a nepreskúmateľnosti rozhodnutia súdu o trovách konania.

14. Ďalej odvolací súd nemohol prihliadnuť na odvolaciu námietku, v ktorej odvolateľ mal za to, že súd možný zánik záväzku žalovaného plnením pôvodnej žalovanej v 2. rade na základe uskutočnenej úhrady nedostatočne skúmal a náležite neodôvodnil, čím vec nesprávne právne posúdil a z toho dôvodu i nedostatočne zistil skutkový stav. Odvolací súd k uvedenému uvádza, že v rozpore s uvedeným je potrebné konštatovať, že súd v odôvodnení svojho rozhodnutia vysvetlil podstatu solidárnych dlžníkov, ktorí majú postavenie samostatných spoločníkov podľa § 76 CSP tak, ako to vyplýva z bodu 14. odôvodnenia jeho uznesenia, keď súd o.i. zdôraznil, v prípade solidárnych dlžníkov plnením jedného z viacerých spoludlžníkov zaniká dlh v rozsahu plnenia vo vzťahu k ostatným, s čím je spojená zodpovednosť žalobcu ako veriteľa, pokiaľ žalobou žaluje viacerých solidárnych dlžníkov. Preto za situácie, akou je prejednávaná vec, je nesprávna úvaha odvolateľa o tom, že nakoľko došlo k úhrade pohľadávky v celom rozsahu po podaní žaloby, a teda k zániku záväzku zo strany solidárnych dlžníkov, ktorým prináleží možnosť si následne vysporiadať dlhy medzi sebou, správanie žalovaného nemôže byť na ťarchu veriteľa a už len z morálneho a spravodlivého hľadiska nemôže zabezpečiť zvýhodnené postavenie práve pre žalovaného, ktorý sa nijakým spôsobom nepričinil o ukončenie konania, nakoľko

dlh ani len čiastočne neuhradil. Uvedené úvahy by totiž bolo možné zohľadniť, resp. z nich vychádzať v prípade, že by sa súd meritórne zaoberal predmetom sporu aj vo vzťahu k žalovanému, keď odvolateľ zjavne nerozlišuje medzi procesnou zodpovednosťou za zavinenie a zodpovednosťou za výsledok sporu. Nie je teda ani namieste hodnotiť, či žalovaný sa pričínil o ukončenie konania a v tejto súvislosti konštatovať, že dlh ani len čiastočne neuhradil, pokiaľ konanie bolo v dôsledku späťvzatia žalobcu zastavené, teda procesne skončené. V kontexte uvedeného sú preto nesprávnymi tiež akékoľvek úvahy odvolateľa o tom, že ak k späťvzatiu došlo v dôsledku úhrady dlhu po podaní žaloby, je irelevantným, ktorý zo solidárnych spoludlžníkov realizoval túto úhradu majúc za to, že žalovaní procesne zaviniť zastavenie konania. Iba z okolností, že žalobca považuje žalovaného popri pôvodnej žalovanej v 2. rade za solidárneho dlžníka a že pôvodná žalovaná v 2. rade voči vydanému platobnému rozkazu v konaní nepodala odpor (na rozdiel od žalovaného), súčasne svoju povinnosť jej vyplývajúcu z platobného rozkazu medzičasom dobrovoľne splnila, bez vecného prejednania žaloby neumožňuje záver, že povinnosť plniť dlh by mal aj žalovaný.

15. Podobne nemožno súhlasiť s namietaním, že zastavenie konania nie je možné pripísať na ťarchu žalobcu, keďže ho nezavinil. Uvedené pramení z nepochopenia už spomínanej argumentácie súdu, podľa ktorej, aj keď žalobca ako veriteľ má právo vybrať si, voči ktorému z dlžníkov bude svoju pohľadávku vymáhať, s právom tejto voľby je spojená jeho zodpovednosť v prípade, že dlh zanikne plnením jedného z viacerých dlžníkov.

16. V prejednávacom prípade nie je možné vôbec uvažovať o tom, či žalovaný je stranou, ktorá bola v konaní úspešná alebo nie, a teda nie je ani správne presvedčenie odvolateľa o tom, že súd pri rozhodovaní o trovách konania mal aplikovať zásadu zodpovednosti za výsledok, resp. zásadu procesného úspechu v zmysle § 256 ods. 1 CSP a žalobcovi ako úspešnej strane sporu priznať náhradu trov konania v plnom rozsahu.

17. Pokiaľ ide o možnú aplikáciu § 257 CSP, ktorej aplikáciu odvolateľ vzhliadol s odôvodnením, že existovali dôvody hodné osobitného zreteľa, pre ktoré by žalovanému nebolo dôvodné priznať nárok na náhradu trov konania, odvolací súd k uvedenému uvádza, že súd pri svojom rozhodnutí o trovách konania zdôvodnil tiež, prečo nemohol postupovať podľa § 257 CSP, keď strany sporu aplikáciu tohto zákonného ustanovenia nenavrhli, súčasne súd nezistil existenciu dôvodov hodných osobitného zreteľa pre jeho použitie.

18. Ani odvolací súd nezistil žiadnu existenciu takých dôvodov hodných osobitného zreteľa, ktoré by odôvodnili postup podľa § 257 CSP s následkom nepriznaného nároku na náhradu trov konania žalovanému. Pri zastavení konania v prípade aplikácie § 257 CSP totiž platí, že toto zákonné ustanovenie znamená, že súd nemusí zaviazat' k náhrade trov tú stranu, ktorá spôsobila vznik trov svojim zavinením, a uvedené sa v konečnom rozhodnutí prejaví do výroku, kedy súd neprizná žiadnej zo strán náhradu trov konania. Ustanovenie § 257 CSP nie je možné považovať za predpis, ktorý by zakladal jeho voľnú možnosť aplikácie v zmysle svojvoľie, ale ide o ustanovenie, podľa ktorého je súd povinný skúmať, či v prejednávanej veci neexistujú zvláštne okolnosti hodné osobitného zreteľa, ku ktorým je potrebné pri stanovení povinnosti nahradit' trovy konania výnimočne prihliadať. Takouto osobitosťou nie je okolnosť, že pokiaľ by žalobca nezobral žalobu späť voči žalovanému, musela by byť žaloba zamietnutá, pretože žalobca využil možnosť uplatniť si svoj nárok voči viacerým subjektom ako tvrdeným solidárnym dlžníkom. Nemožno prijať ani tvrdenie odvolateľa o nezodpovednom správaní žalovaného, ktoré odvolací súd naopak vyvracia poukazom na to, že žalovaný podal voči platobnému rozkazu vydanému v upomínacom konaní odpor, teda pri prvom úkone, ktorý mu v konaní patril, vyslovil svoje nesúhlasné stanovisko s podanou žalobou voči jeho osobe, na dôvodoch uvedených v odpore zotrval počas celého konania a jeho správanie nebolo dôvodom pre späťvzatie žaloby. Späťvzatím žaloby voči žalovanému postavenie žalovaného ako solidárneho dlžníka popri pôvodnej žalovanej v 2/ rade zostalo tak iba v rovine tvrdenia.

19. Zo všetkých vyššie uvedených dôvodov je uznesenie v napadnutom rozsahu vecne správne, z toho dôvodu ho odvolací súd podľa § 387 ods.1 CSP potvrdil.

20. Žalovaný bol v odvolacom konaní úspešný, preto mu v súlade s § 396 ods. 1 v spojení s § 255 ods. 1 a § 262 ods. 1 CSP odvolací súd priznal voči žalobcovi nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu.

21. Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Košiciach pomerom hlasov 3 : 0 (§ 393 ods. 2 posledná veta CSP).

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 1,2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy. Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 1,2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).